

vrijheden van het VWEU en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie alsmede door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden beschermde doeleinden ('rijbewijzentoerisme')?

(¹) PB L 237, blz. 1.

(²) PB L 403, blz. 18.

Beroep ingesteld op 28 september 2010 — Europese Commissie/Portugese Republiek

(Zaak C-470/10)

(2010/C 328/34)

Procestaal: Portugees

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: M. França en I.V. Rogalski, gemachtigden)

Verwerende partij: Portugese Republiek

Conclusies

— vaststellen dat de Portugese Republiek, door een voorwaarde van inschrijving en accreditatie door de Portugese autoriteiten te handhaven voor elke tijdelijke dienst die wordt verricht door uit de Gemeenschap afkomstige octrooigemachtigden die reeds op wettige wijze in een andere lidstaat zijn gevestigd en door controle uit te oefenen op de beroepskwalificaties van uit de Gemeenschap afkomstige octrooigemachtigden die zich naar Portugal verplaatsen, zelfs in geval van een tijdelijke dienstverrichting, de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens artikel 56 VWEU en krachtens de artikelen 5 en 7 van richtlijn 2005/36/EG (¹) van het Europees Parlement en de Raad van 7 september 2005 betreffende de erkenning van beroepskwalificaties;

— de Portugese Republiek verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De Commissie stelt dat de betrokken Portugese wettelijke regeling merken- en octrooigemachtigden die op wettige wijze in een andere lidstaat zijn gevestigd, verhindert hun vertegenwoordigingsactiviteiten bij het Nationaal Instituut voor Industriële eigendom (INPI), in Portugal, uit te oefenen wanneer zij zich naar Portugal verplaatsen om daar een dienst te verrichten voor in een andere lidstaat gevestigde klanten, doch zich niet vooraf hebben onderworpen aan een examen dat moet worden afgelegd om door dit instituut te worden erkend en geaccrediteerd.

(¹) PB L 255, blz. 22.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Unabhängige Verwaltungssenat Salzburg (Oostenrijk) op 28 september 2010 — Martin Wohl en Ildiko Veres/Magistrat der Stadt Salzburg, andere partij in de procedure: Finanzamt Salzburg-Stadt

(Zaak C-471/10)

(2010/C 328/35)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Unabhängiger Verwaltungssenat Salzburg

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Martin Wohl en Ildiko Veres

Verwerende partij: Magistrat der Stadt Salzburg,

Andere partij in de procedure: Finanzamt Salzburg-Stadt

Prejudiciële vraag

Moet bijlage X van de lijst overeenkomstig artikel 24 van de Akte van Toetreding van de Republiek Hongarije tot de Europese Unie (1. Vrij verkeer van personen) (¹), aldus worden uitgelegd dat de detachering van personeel van Hongarije naar Oostenrijk niet geldt als terbeschikkingstelling van werknemers en dat nationale beperkingen voor de tewerkstelling van Hongaarse/Slowaakse werknemers in Oostenrijk op gelijke wijze ook gelden voor door Hongaarse ondernemingen gedetacheerde (en daar regelmatig tewerkgestelde) Hongaarse/Slowaakse werknemers in Oostenrijk?

(¹) PB 2003, L 236, blz. 846.

Beroep ingesteld op 29 september 2010 — Europese Commissie/Republiek Hongarije

(Zaak C-473/10)

(2010/C 328/36)

Procestaal: Hongaars

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: H. Støvlbæk en Simon B. D., gemachtigden)

Verwerende partij: Republiek Hongarije

Conclusies

1. vaststellen dat de Republiek Hongarije:

- de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens artikel 6, lid 3, van richtlijn 91/440/EEG ⁽¹⁾, zoals gewijzigd, bijlage II bij deze richtlijn en artikel 14, lid 2, van richtlijn 2001/14/EG ⁽²⁾, door niet te garanderen dat de toewijzing van de treinpaden onafhankelijk van de spoorwegondernemingen geschiedt;
- de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens artikel 6, lid 3, van richtlijn 91/440, zoals gewijzigd, bijlage II bij deze richtlijn en artikel 4, lid 2, van richtlijn 2001/14, door niet te garanderen dat de tarifiering onafhankelijk van de spoorwegondernemingen geschiedt;
- de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens artikel 6, lid 1, van richtlijn 2001/14, door niet het financiële evenwicht van de infrastructuurbeheerders te garanderen;
- de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens artikel 6, lid 2, van richtlijn 2001/14, door de beheerders niet aan te moedigen om de kosten van de verschaffing van infrastructuur en de hoogte van de toegangsrechten te verminderen;
- de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens artikel 7, lid 3, van richtlijn 2001/14, door niet te garanderen dat de heffing voor het minimumtoegangspakket en de toegang via het spoor tot voorzieningen gelijk is aan de kosten die rechtstreeks uit de exploitatie van de treindienst voortvloeien;
- de verplichtingen niet is nagekomen die op haar rusten krachtens artikel 11 van richtlijn 2001/14, door geen systeem vast te stellen om de spoorwegondernemingen en de infrastructuurbeheerder ertoe aan te zetten om verstoringen zo gering mogelijk te houden en de prestatie van het spoorwegnet te verbeteren;

2. de Republiek Hongarije verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De richtlijnen 91/440 en 2001/14 hebben tot doel, de spoorwegondernemingen een billijke en niet-discriminerende toegang tot de spoorweginfrastructuur te garanderen. Te dien einde bepalen deze richtlijnen dat de ondernemingen die vervoersdiensten per spoor verrichten, niet over de toewijzing van treinpaden mogen beslissen, en dat de infrastructuurcapaciteit door een onafhankelijke instantie moet worden toegewezen. Indien een spoorwegonderneming het verkeer zou beheren, zou zij nood-

zakelijkerwijs een concurrentievoordeel verwerven, omdat zij bij de uitvoering van deze beheerstaken moet beschikken over gedetailleerde informatie over de diensten die de spoorwegondernemingen verrichten, over de omvang daarvan en over hun dienstregeling.

Ter ondersteuning van het onderhavige beroep wordt onder meer aangevoerd dat het beheer van het spoorwegverkeer in Hongarije, anders dan in bovengenoemde richtlijnen is vastgesteld, wordt verricht door ondernemingen die vervoersdiensten per spoor verrichten.

Het beheer van het verkeer kan niet worden beschouwd als een activiteit die verband houdt met het beheer van de infrastructuur, maar niet met de toewijzing van treinpaden of capaciteit, aangezien degene die dit beheer verricht noodzakelijkerwijs deelneemt aan de besluitvorming met betrekking tot deze toewijzing. Enerzijds dient de verkeersbeheerder op de hoogte te zijn van de besluiten tot toewijzing van capaciteit om zijn beheersactiviteit te kunnen uitoefenen, anderzijds moet hij in geval van verstoring van het verkeer of in geval van nood de maatregelen uitvoeren die noodzakelijk zijn om het verkeer weer volgens planning in goede banen te leiden, hetgeen noodzakelijkerwijs een nieuwe toewijzing van netwerkcapaciteit en van beschikbare treinpaden impliceert.

Het beginsel van de onafhankelijkheid van het beheer van het verkeer wordt geschonden door het feit dat de spoorwegondernemingen in Hongarije de heffingen voor het gebruik van infrastructuur in detail vaststellen. Aangezien de betrokken rekeningen noodzakelijkerwijs onder andere verwijzen naar de diensten die door bepaalde spoorwegondernemingen worden gebruikt, alsook naar de omvang ervan en hun dienstregeling, genieten de ondernemingen die deze uitreiken een concurrentievoordeel.

De Republiek Hongarije heeft niet alleen niet voldaan aan het vereiste dat de treinpaden op onafhankelijke wijze worden toegewezen, maar is evenmin de krachtens de richtlijnen 91/440 en 2001/14 op haar rustende verplichtingen nagekomen, voor zover zij:

- niet de nodige eisen heeft gesteld om het financiële evenwicht van de spoorwegbeheerders te garanderen;
- niet de nodige maatregelen heeft genomen om de infrastructuurbeheerders ertoe te verplichten de kosten voor toegang tot het netwerk en de beheerskosten te verminderen;
- niet de nodige uitvoeringsmaatregelen heeft vastgesteld om te garanderen dat het beginsel van de directe kosten wordt toegepast bij de vaststelling van de heffingen voor de toegang via het spoor tot voorzieningen en, ten slotte,

— geen maatregelen heeft genomen om de spoorwondernemingen en de infrastructuurbeheerder ertoe aan te zetten om verstoringen zo gering mogelijk te houden en de prestatie van het spoorwernet te verbeteren.

- (¹) Richtlijn van de Raad van 29 juli 1991 betreffende de ontwikkeling van de spoorwegen in de Gemeenschap (PB L 237, blz. 25).
 (²) Richtlijn van het Europees Parlement en de Raad van 26 februari 2001 inzake de toewijzing van spoorweginfrastructuurcapaciteit en de heffing van rechten voor het gebruik van spoorweginfrastructuur alsmede inzake veiligheids certificering (PB L 75, blz. 29).

Hogere voorziening ingesteld op 1 oktober 2010 door de Bondsrepubliek Duitsland tegen de beschikking van het Gerecht (Eerste kamer) van 14 juli 2010 in zaak T-571/08, Bondsrepubliek Duitsland/Europese Commissie

(Zaak C-475/10 P)

(2010/C 328/37)

Procestaal: Duits

Partijen

Rekwirante: Bondsrepubliek Duitsland (vertegenwoordigers: T. Henze, J. Möller en N. Graf Vitzthum, gemachtigden)

Andere partij in de procedure: Europese Commissie

Conclusies

- de beschikking van het Gerecht van de Europese Unie van 14 juli 2010 in zaak T-571/08, Bondsrepubliek Duitsland/Europese Commissie, nietig verklaren;
 — de Europese Commissie verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

De onderhavige hogere voorziening is gericht tegen de beschikking waarbij het Gerecht rekwirantes beroep tegen het bevel van de Commissie van 30 oktober 2008 tot het verstrekken van informatie in de procedure betreffende staatssteun aan Deutsche Post AG (hierna: „DPAG”), in een incidentele procedure niet-ontvankelijk heeft verklaard.

Bij het litigieuze besluit heeft de Commissie rekwirante gelast, informatie te verstrekken over alle kosten en inkomsten van DPAG in de periode tussen 1989 en 2007, hoewel de privatisering van DPAG, in het kader waarvan de gelaakte betalingen

hoofdzakelijk hebben plaatsgevonden, reeds in 1994 was afgerond. In plaats van eerst uit te maken welke periodes werkelijk in aanmerking moesten worden genomen, heeft de Commissie onmiddellijk inlichtingen gevraagd over de inkomsten en kosten van DPAG tijdens de volledige periode vanaf de privatisering tot heden, zonder acht te slaan op de inspanningen die het beantwoorden van een dergelijke vraag vergt. Daarmee heeft de Commissie rekwirante en de betrokken onderneming een onevenredige last opgelegd.

Het Hof moet zich uitspreken over de vraag of de Commissie in het kader van procedures inzake staatssteun een lidstaat concreet mag verplichten om ongeacht welke informatie te verstrekken, zonder dat zij aan rechtstreeks rechterlijk toezicht is onderworpen. Zo de beoordeling van het Gerecht juist is dat dergelijke besluiten niet voor beroep vatbaar zijn, rust er op de lidstaten en de betrokken ondernemingen altijd eerst een aanzienlijke — ook financiële — last om aan dergelijke bevelen te voldoen, ook al beschouwen zij die als onrechtmatig. Bovendien bestaat er een risico op onthulling van bedrijfsgeheimen, waarvan de kennis voor de procedure inzake staatssteun in voorkomend geval niet relevant is.

Het Gerecht geeft in de bestreden beschikking meermaals blijk van een onjuiste rechtsopvatting.

Ten eerste heeft het Gerecht het begrip „voor beroep vatbare handeling” onjuist uitgelegd en is het voorbijgegaan aan de desbetreffende rechtspraak, aangezien het de litigieuze handeling „op basis van de inhoud ervan” heeft onderzocht. De beoordeling van een handeling op basis van haar materiële rechtsgevolgen is namelijk slechts relevant in het geval van een besluit dat niet reeds op grond van zijn rechtsvorm bindend karakter heeft. Nu evenwel het bindend karakter van het op grond van artikel 10, lid 3, van verordening nr. 659/1999 genomen litigieuze besluit reeds uit de rechtsvorm ervan volgt, hoeft niet verder te worden onderzocht of de opsteller ervan met dat besluit concreet rechtsgevolgen voor rekwirante teweeg heeft willen brengen.

Ten tweede heeft het Gerecht het voorlopige karakter van het bevel tot informatieverstrekking onjuist beoordeeld, waar het onder verwijzing naar de rechtspraak over de ontvankelijkheid van een beroep tegen de inleiding van een mededingingsrechtelijke onderzoeksprocedure, tot de onjuiste vaststelling is gekomen dat het definitieve karakter van het besluit ook beslissend is voor de ontvankelijkheid van het beroep tegen het aan de orde zijnde bevel van de Commissie tot informatieverstrekking.

Ten derde heeft het Gerecht de rechtsgevolgen van het bevel tot informatieverstrekking verkeerd beoordeeld, nu het eraan is voorbijgegaan dat een maatregel bindende rechtsgevolgen sorteert, wanneer hij de belangen van de adressaat aantast doordat hij diens rechtspositie aanmerkelijk wijzigt. Dit is bij het bevel tot informatieverstrekking het geval, aangezien bij niet-naleving daarvan sancties worden opgelegd. Die sancties bestaan erin dat